

'ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳೆಂದರೆ ಹಾಗೇ ಅಪ್ಪಾ... ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಗೃತ ಬೇಕು... ದೇವು ದೊಡ್ಡವನು... ಎಲ್ಲಾ ಸರಿ ಹೋಯಿತು...' ಎಂದರು. ಅಳಿಯನ ಮುಖವೆದುರಿಸುವ ದೈರ್ಯ ಸಾಲದೇ ಅಳುಕಿನಿಂದ ಅವರ ಮಾತುಗಳು ತಡಬಡಿಸಿತ್ತು.

ತನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಸಮರ್ಪಕ ಉತ್ತರ ದೊರೆಯದೇ ಇದ್ದುದು ಪ್ರದೀಪನಿಗೆ ಅಸಮಾಧಾನವಾಯಿತಾದರೂ ಇನ್ನಷ್ಟು ಕೆದಕಿ ಕೇಳಲು ಅವನಿಗೆ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ ಅಡ್ಡಿಬಂದಿತು. ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯ ದಿವಾಕರ್ ಕೇಶವರಿಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೂ, ಪ್ರದೀಪನಿಗೂ ಪರಸ್ಪರ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರು. ಅವರ ನೆರವಿಗೆ ಪ್ರದೀಪನೂ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ. ಕೇಶವರು ದಿವಾಕರರೊಂದಿಗೆ ಮನೆ ಕಡೆ ಹೊರಟರೆ, ಪ್ರದೀಪ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದ. ಅವನ ಮುಖ ಅವ್ಯಕ್ತ ಭಾವನೆಗಳಿಂದ ಗಂಭೀರವಾಗಿತ್ತು.

***

ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆಯೇ ಕೇಶವರು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೊರಟು ಬಿಟ್ಟರು. ಹಿರಿಯ ವೈದ್ಯರು ಬರೆದು ಕೊಟ್ಟ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳೆಲ್ಲಾ ನಡೆದು ಅವರು ಅನುಮಾನಿಸಿದಂತಹ ಕಂಟಕವೇನಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವರೇ ಆಗಮಿಸಿ ದೃಢಪಡಿಸಿದಾಗ ನಿರಾಳರಾದರು. ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿ ಮನೆಗೆ ಬರುವಾಗ ಮಧ್ಯಾಹ್ನವಾಗಿತ್ತು. ಊರಿಗೆ ಹೊರಡಬೇಕಿದ್ದ ಅರವಿಂದರ ಸಂಸಾರ ಇವರಿಗಾಗಿಯೇ ಕಾದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಮಗುವಿನ ಯೋಗಕ್ಷೇಮ ವಿಚಾರಿಸಲು ನಿಂತವರನ್ನು ಸೌಜನ್ಯಕ್ಕೂ ಮಾತನಾಡಿಸದೇ ನಿವೇದಿತಾ ಮಗುವಿನೊಂದಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಒಳನಡೆದುಬಿಟ್ಟಾಗ ಅಲ್ಲಿಂದವರಿಗಲ್ಲಾ ಮುಖಭಂಗವಾಗಿತ್ತು. ಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ತಡೆಯದೇ, 'ವೀಣಾ... ಏನು... ನಿನ್ನಗಳು ನಮ್ಮನ್ನು ಕಂಡರೆ ಹೀಗೆ ಆಡಾಳಿ? ನಾವೇನು ಅಪಕಾರ ಮಾಡಿರುವುದು ಅವಿಗ...?' 'ಅಯ್ಯೋ ಅತ್ತಿಗೆ... ಹಾಗೆನ್ನಬೇಡಿ... ನಿಧಿ ಉಳಿದಿರೋದು ಅರವಿಂದಣ್ಣನಿಂದ... ಡಾಕ್ಟರ್ ಹೇಳಿದ್ದು, ಪ್ರಥಮ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಮಗು ಉಳಿತು, ಇಲ್ಲಿದ್ದ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ತರೋ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕಷ್ಟ ಆಗಿರೋದು ಅಂತ. ನಿಮ್ಮ ಉಪಕಾರ ತುಂಬಾ ದೊಡ್ಡದು' ಎಂದು ವೀಣಾ ಕೈ ಮುಗಿದರು.

'ಮತ್ತೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಯಾಕೆ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಆಡಾಳಿ? ಏನು ಸಮಸ್ಯೆ ಅವಿಗ?'

ವೀಣಾರಿಗೆ ಖುಡ್ಡು ಏನು ಉತ್ತರಿಸಬೇಕೆಂದೇ ತೋಚಲಿಲ್ಲ. ಆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅವರನ್ನೇ ಹಲವು ಬಾರಿ ಕಾಡಿತ್ತು. ಆದರೆ ಬಂದವರೆದುರು ತೋರಗೊಡಲಾರದೇ, ಆಡಲೂ ಆಗದೇ, ಮಗಳ ಬಳಿಪ್ರಶ್ನಿಸಲೂ ಆಗದೇ ಒಳಗೆ ಅದುಮಿರಿಸಿಕೊಂಡು ತಳಮಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಪತಿಯ ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತ ಮುಖ ಅವರನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಕಂಗೆಡಿಸಿತ್ತು. ಅಳಿಯ ಬಂದು ಪುನಃ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದರೆ ಏನು ಉತ್ತರಿಸುವುದೆಂಬ ಚಿಂತೆಯೂ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿತಿ ಕದಡಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು.

'ಸಮಸ್ಯೆ ಏನಿಲ್ಲ... ಮಗುವಿಗೆ ಹೀಗಾಗಿದೆ ಅಂತ ಭಯ ಇರಬೇಕು...'

ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಕೃತ್ರಿಕಾ, 'ವೀಣಕ್ಕಾ... ಅವು ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪನ್ನ ಹೇಗೆ ಎಳೆದು ಬೀಳಿಸಿದ್ದು... ನೀವೇ ನೋಡಿದರಲ್ಲಾ? ಅಲ್ಲದೇ ಏನೋ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದ ಹಾಗೆ ಮಾತನಾಡಿದ್ದು... ಅವು ಮಗೂನ್ನ ನಾವೇನೋ ಮಾಡ್ತೀವಿ ಅನ್ನುವ ಥರ... ಅವಳ ಮಾನಸಿಕ ಸ್ಥಿತಿ ಹದಗೆಟ್ಟಿದೆ ಅಂತ ನನಗನ್ನಿಸುತ್ತೆ...' ಕೃತ್ರಿಕಾ ನುಡಿದಾಗ ವೀಣಮ್ಮನ ಅಸಹನೆ ಸ್ಫೋಟಗೊಂಡಿತು, 'ಕೃತ್ರಿಕಾ... ಏನೇನೋ ಹೇಳಬೇಡಾ ನೀನು. ಅಡುಗೆ ಮಾಡ್ತೀನಿ. ಊಟ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೊರಡಿ. ನಿಮಗೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮಿಂದ ಈಗಾಗಲೇ ತಡವಾಗಿರಬಹುದು...' ಎಂದರು. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ವಿಕೋಪಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಅಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಿಿದ್ದ ಅರವಿಂದರಿಗೆ ಅನ್ನಿಸಿತು.

'ವೀಣಾ... ನಾವು ನಿಮಗೇ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದೆವು... ನಾವು ಹೊರಗೆ ಊಟ ಮಾಡ್ತೀವಿ. ನಿಮಗೂ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಿಂದ ಬಂದು ಸುಸ್ತಾಗಿರಬಹುದು. ನಾವು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳೋವಿ' ಎಂದರು ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಬಿಡದೇ.

ಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸುಮ್ಮನಿರಲಿಲ್ಲ. 'ತಂಗಿ ಅಂತ ಕುಣೀತಿದ್ದಿ... ಸಾಕಾ ಮುಖಕ್ಕೆ ಮಂಗಳಾರತಿ... ನೀವು ಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಇವು ಮರೆತುಬಿಟ್ಟರು. ಅಪಾತ್ರರು... ನೆನಪಿಗೆ ಆಯುಷ್ಯ ಕಮ್ಮಿ ಅನ್ನೋದು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಹೊರಡೋಣ... ಇನ್ನೇನು ನೋಡಬೇಕು ಇಲ್ಲಿ...' ಎಂದು ನಿಂತ ಕಾಲಲ್ಲೇ ಹೊರಟರು. ಕೃತ್ರಿಕಾ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿ ಲಗೇಜು ತರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಪ್ರದೀಪ ಆಗಮಿಸಿದ. ತಮ್ಮ ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನು ತೋರಗೊಡದೆ ಅರವಿಂದರು ಆತ್ಮೀಯತೆಯಿಂದ ಮಾತನಾಡಿದರು. ಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಿಗುವಾಗೇ ವರ್ತಿಸಿದರೂ ಕೃತ್ರಿಕಾ ಮೊದಲ ಬಾರಿ ಭೇಟಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಮನಬಿಟ್ಟಿ ಮಾತನಾಡಿದಳು. ಪ್ರದೀಪನಿಗೆ ಮಗಳನ್ನು ನೋಡುವ ಕಾತುರವಿದ್ದರೂ ನೆಂಟರ ಎದುರು ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಚಡಪಡಿಕೆ ಗಮನಿಸಿ ಅರವಿಂದರೇ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟರು, 'ಮೊದಲು ನೀನು ನಿನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಬಾ ಪ್ರದೀಪ್... ನಾವಿಲ್ಲೇ ಇದ್ದೇವೆ... ಹೋಗು...' ಎಂದು ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಅವನು ಒಂದೇ ಉಸುರಿಗೆ ಒಳಗೊಡಿದ. ಸಹಜವಾಗಿ ಆಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಮಗುವನ್ನು ಕಂಡು ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಮೋಡದಷ್ಟು ಹಗುರವಾಯಿತು. ಅದನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಮುದ್ದಾಡಿದ.

'ಇದೇನೀ... ಮಗೂನ ಹೊಸತು ನೋಡಿದ ಹಾಗೆ ಆಡ್ತೀರಲ್ಲಾ? ನಿನ್ನ ರಾತ್ರಿ ಆಸ್ಪತ್ರೇಲಿ ನೋಡಲಿಲ್ಲಾ?' ನಿವೇದಿತಾ ಪತಿಯ ಅತಿರೇಕ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಹುಸಿ ಮುನಿದಳು.

'ನನ್ನ ಮಗಳು ನನಗೆ ಪ್ರತೀ ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಹೊಸಬಳೇ... ಇವು ನನ್ನ ಮಗಳಲ್ಲ... ಅಮ್ಮಾ.. ಗೊತ್ತಾ...? ನನ್ನಮ್ಮ ಸಾಯುವಾಗ ಹೇಳ್ತಿದ್ದು, ನಿನ್ನ ಮಗಳಾಗಿ ಬರ್ತೀನಿ ಕಣೋ ನಾನು ಅಂತ. ಅವೇ ಇರಬೇಕು ಅನ್ನುತ್ತೆ...' ಅವನ ಭಾವುಕತನಕ್ಕೆ ನಿವೇದಿತಾ ಮೂಕಳಾದಳು. ಮಗಳ ಮೇಲಿನ ಪ್ರದೀಪನ ಮೋಹ ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಅವಳಿಗೂ ಅದು ಅಪಾಯಮಾನವೇ ಆಗಿತ್ತು.

'ಏನಾಗಿತ್ತು ಪುಟ್ಟಾ ನಿನಗೆ... ನನ್ನ ಕೇಳಿ ಎದೆಬಡಿತನೇ ನಿಂತ ಹಾಗಾಯಿತು ಗೊತ್ತಾ...?' ಎಂದವನು ಏಕಾಏಕಿ ಪತ್ನಿಯ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ಕೇಳಿದ, 'ಹೌದು ನಿವೀ, ಏನಾಗಿತ್ತು ನಿಧಿಗೆ? ಉಸಿರಾಟದ ಸಮಸ್ಯೆ ಹೇಗೆ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯ...?'

ನಿವೇದಿತಾಗೆ ಏನು ಉತ್ತರಿಸಬೇಕೆಂದೇ ತೋಚಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವೀಣಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು, 'ಅರವಿಂದಣ್ಣ ಹೊರಡ್ತಾರಂತೆ... ಬನ್ನಿ...' ಎಂದರು. ಪ್ರದೀಪ ಮಗುವನ್ನು ನಿವೇದಿತಾ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೊರ ಬಂದ. ಅವರಲ್ಲಾ ಲಗೇಜು ಹೊರಗಿರಿಸಿ ಹೇಳಿ ಹೋಗಲು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನ ಹಿಂದೆ ನಿವೇದಿತಾಳನ್ನು ಕಾಣದೇ ಕೃತ್ರಿಕಾಳಿಗೆ ಓಡ್ಬೆನ್ನಿಸಿತು. ಅವಳ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಸಹಿಸಲು ಕಷ್ಟವೆನಿಸಿತು. ಅರವಿಂದರು ಪ್ರದೀಪನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಹೊರನಡೆದರು. ಕೇಶವರು ಅವರ ಹಿಂದೆ ಧಾವಿಸಿ ಹೋಗಿ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿದರು. 'ಭಾವ... ಏನೋ ಮನಸ್ಸು ಸರಿ ಇಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಹೇಗೆ ಹೇಳಲಿ ಅಂತ ತಿಳೀತಿಲ್ಲ... ಬೇಸರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ...' ಕೈಮುಗಿದರು.

'ಬಿಡೋ ಕೇಶವ... ನಿವೇದಿತಾ ನಾನು ಎತ್ತಿ ಆಡಿಸಿದ ಮಗು. ಅವು ಏನೇ ಮಾಡಿದರೂ ನನ್ನ ಖಂಡಿತಾ ಬೇಸರವಿಲ್ಲ ಬಿಡು...'

'ಹೌದು ಭಾವ... ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರನೂ ಅವು ಕೆಟ್ಟದಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡಳು. ಏನೋ ತಲೆ ಕೆಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಕೃಮಿಸಿಬಿಡಿ ಭಾವ... ಕೃತ್ರಿಕಾ, ಅವುಮ್ಮ ನೊಂದುಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗಾಯಿತು...' ಎಂದು ಪೇಚಾಡಿಕೊಂಡರು. ಕೃತ್ರಿಕಾ ಏನೋ ನಿರ್ಧರಿಸಿದವಳಂತೆ ಪ್ರದೀಪನನ್ನು ಕರೆದಳು, 'ಭಾವ... ನಿಮ್ಮತ್ತ ಮಾತನಾಡಬೇಕು... ಬರ್ತೀರಾ...?' ಎಂದಳು.

ಅವಳ ಏಕಾಏಕಿ ಆಹ್ವಾನಕ್ಕೆ ಪ್ರದೀಪ ತುಸು ಅಚ್ಚರಿಗೊಂಡರೂ, ತೋರಗೊಡದಂತೆ ನಕ್ಕ.

ಕೃತ್ರಿಕಾ ಮುನ್ನಡೆದಾಗ ಅವಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ. 'ನಾನು ನಿವೇದಿತಾಗೆ ತಂಗಿ ಆಗ್ಬೇಕು. ನಿವೇದಿತಾ ತಾಯಿ ಮತ್ತು ನನ್ನ ತಂದೆ ಅಣ್ಣ ತಂಗಿ... ಅಂದರೆ ಕಸಿನ್...'

ಪ್ರದೀಪ ಕೈಕಟ್ಟಿ ಅವಳ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಲಿಸುತ್ತ ನಿಂತ. 'ನಿವೀ ಮದ್ದೆಗೆ ನನ್ನ ಬರಲಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕಂಡು ತುಂಬಾ ಖುಷಿಯಾಯಿತು' ಎಂದಳು. ಕೇಶವರು ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಕಸಿವಿಸಿಗೊಂಡರು. ಅವರ ಮುಖಭಾವವನ್ನು ಓದಿದವರಂತೆ ಅರವಿಂದರು ದೈರ್ಯ ಹೇಳಿದರು, 'ಕೃತ್ರಿಕಾ ಏನೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ... ಹೆದರಬೇಡ...'

ಆದರೆ ಕೃತ್ರಿಕಾ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಆಗಿತ್ತು. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹದಗೆಡುವ ಮುನ್ನ ಉಪಶಮನದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆ ಇದೆ ಎಂದು ಅವಳಿಗನ್ನಿಸಿತ್ತು. ಎಚ್ಚರಿಸುವುದು ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ಅವಳು ಮನಗಂಡು ಪ್ರದೀಪನನ್ನು ಕರೆದು ತನ್ನ ಅನಿಸಿಕೆಯನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡಳು. 'ಭಾವ... ನಾನು ಒಂದು ವಿಷಯ ಮನಬಿಟ್ಟಿ ನಿಮ್ಮತ್ತ ಹೇಳ್ತೀನಿ... ಇದು ಅನಿವಾರ್ಯ ಅಂತ ನನ್ನನ್ನಿಸ್ತಾ ಇದೆ...' ಎಂದು ಅವರು ಬಂದಾಗಲಿಂದ ನಿವೇದಿತಾ ಅವರಡೆಗೆ ತೋರಿದ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯ, ಸಿಡುಕು, ಮಗುವಿಗಾದ ತೊಂದರೆ, ತನ್ನ ತಂದೆಯೊಡನೆ